

Arrest

nr. 217 848 van 1 maart 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 5 juli 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019, en de beschikking van 5 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2017 maakt verzoekster, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 5 juli 2017 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 5 juli 2017 wordt verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : M. K. (...)

voornaam : R. (...)

geboortedatum : (...).1992

nationaliteit : Tanzania (Verenigde Rep.)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)”*

Op 7 juli 2017 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 juli 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“VI. NIETIGVERKLARING

A. Voorafgaand

Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoekster is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald is verzoekster van oordeel dat verweerster:

- Het motiveringsbeginsel,
- Het redelijkheidsbeginsel,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel, en
- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens schendt

B. Schending van de motiveringsplicht

1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

4. Verweerster laat echter na dit te doen.

Uit de motivering van het inreisverbod blijkt duidelijk dat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster problemen ondervindt in haar land van herkomst, reden waarom zij ondertussen asiel heeft aangevraagd in BELGIË.

5. Het klopt dat artikel 74/11 §1 bepaalt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan worden opgelegd. Verweerster verduidelijkt niet waarom zij ervoor kiest om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen, in plaats van een met een geldigheidsduur van 1 jaar of enkele maanden.

Nochtans bestaat er wel degelijk een significant verschil tussen een inreisverbod van bijvoorbeeld 2 maanden en een van 2 jaar.

C. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. De duur van een inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu heeft verweerster deze balans duidelijk niet gerespecteerd.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 2 jaar (!).

Dit terwijl verzoekster amper enkele tientallen dagen op het grondgebied verbleef en bovendien problemen ondervindt in haar land van herkomst die haar ertoe hebben genoot asiel aan te vragen in België.

D. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, geen rekening heeft gehouden met de korte verblijfsduur van verzoekster op het Belgische grondgebied, alsook de problemen in haar land van herkomst.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoekster had gevraagd om duidelijkheid te verschaffen aangaande haar verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied, dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om een inreisverbod op te leggen, laat staan één met een geldigheidsduur van 2 jaar.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

E. Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Het moge duidelijk zijn dat de aflevering van het inreisverbod indruist tegen de principes van het asielbeleid, in het bijzonder het non-refoulementsbegin­sel.

Om die reden werd de verwijdering van verzoekster ook al uitgesteld in toepassing van artikel 74/17 Vw.

Om zeker te zijn dat verzoekster geen risico loopt op vervolging in haar land van herkomst, dient het resultaat van haar asielprocedure te worden afgewacht, alvorens verder verwijderingsmaatregelen te treffen."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De motiveringsplicht.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het eerste middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Betreffende de vermeende schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat verzoekende partij problemen ondervindt in haar land van herkomst, reden waarom zij op heden asiel heeft aangevraagd in België. Er wordt gewezen op de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 74/11, §1, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“(…)”

Overeenkomstig het eerste lid van art. 74/11 Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (RvV nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 2 jaar voor het inreisverbod:

- geen gekend of vast adres,
- heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden,
- nooit een poging ondernomen om haar verblijf te regulariseren,
- heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven,
- het belang van de immigratiecontrole, ..

Ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd op geen enkel ogenblik melding gemaakt van een vrees bij terugkeer naar het land van herkomst. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kon hieromtrent dan ook geenszins motiveren. De asielaanvraag werd overigens ook ingediend nadat de in casu bestreden beslissing werd genomen.

Het betoog van verzoekende partij doet geen afbreuk aan de gedegen gemotiveerde beslissing van de gemachtigde om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing zou kennelijk onredelijk zijn doordat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met de samenloop van omstandigheden.

Verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.”

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

In casu stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht vast dat verzoekende partij:

- geen gekend of vast adres,
- heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden,
- nooit een poging ondernomen om haar verblijf te regulariseren,
- heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven,
- het belang van de immigratiecontrole, ..

De bewering dat verzoekende partij slechts tientallen dagen op het grondgebied verbleef, doet hier geen afbreuk aan. Terwijl ook dient te worden opgemerkt dat er ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen vrees voor een terugkeer werd ter kennis gebracht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

2.3. Betreffende het derde middel

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij dat er geen rekening met de korte verblijfsduur van verzoekende partij op het Belgisch grondgebied, en ook niet met de problemen in het land van herkomst.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar diende te worden betekend.

De bewering dat verzoekende partij slechts een korte periode op het grondgebied verbleef, doet hier geen afbreuk aan. Het is duidelijk dat verzoekende partij zich niet heeft aangemeld om haar aanwezigheid te melden en niet heeft getwijfeld om op illegale wijze er te verblijven.

Terwijl ook dient te worden opgemerkt dat er ten aanzien van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen vrees voor een terugkeer werd ter kennis gebracht. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kon hieromtrent dan ook geen motieven in de bestreden beslissing opnemen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verweerder laat ten overvloede gelden dat verzoekende partij intussen een asielaanvraag heeft ingediend, en er een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zal tussenkomen of verzoekende partij al dan niet in aanmerking komt voor asiel in België.

De verweerder merkt tevens op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, "behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd" (onderlijning toegevoegd).

Het lopen van de beroepstermijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of het indienen van een beroep, hebben enkel tot gevolg dat geen maatregel tot verwijdering gedwongen kan worden uitgevoerd, maar dit maakt vanzelfsprekend niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ook geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen nemen.

Gedurende het onderzoek van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort. Beslist de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en is de termijn van het bevel verstreken, dan wordt het bevel uitvoerbaar.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.

2.4. Betreffende het vierde middel

In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM.

Ter ondersteuning zou het afleveren van het inreisverbod indruisen tegen het non-refoulementbeginsel. Verzoekende partij wijst er op dat de verwijdering van verzoekende partij ook al werd uitgesteld in toepassing van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder wijst evenwel op de toepassing van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

Het lopen van de beroepstermijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of het indienen van een beroep, hebben enkel tot gevolg dat geen maatregel tot verwijdering gedwongen kan worden uitgevoerd, maar dit maakt vanzelfsprekend niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ook geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen nemen.

Gedurende het onderzoek van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort. Beslist de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en is de termijn van het bevel verstreken, dan wordt het bevel uitvoerbaar.

Terwijl verzoekende partij zich overigens beperkt tot loutere beweringen in het kader van artikel 3 EVRM.

In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering van 5 juli 2018 geen termijn voor het vrijwillig vertrekt toekent, nu verzoekster geen gekend of vast verblijfsadres heeft, zij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en zij geen poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name dat verzoekster niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en gelet op het belang van immigratiecontrole.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Verzoekster laat gelden dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoekster voert aan dat dit in haar geval niet gebeurd is. Verzoekster laat gelden dat er geen rekening mee werd gehouden dat zij problemen ondervindt in haar land van herkomst en zij om deze reden inmiddels een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoekster stelt dat in het kader van artikel 3 van het EVRM het resultaat van haar asielprocedure dient te worden afgewacht alvorens verdere verwijderingsmaatregelen te treffen. Verzoekster werpt op dat de thans bestreden beslissing indruist tegen het non-refoulementbeginsel.

De Raad stelt vast dat het voorwerp van het huidig beroep het inreisverbod is en niet een verwijderingsmaatregel. Verzoekster mag niet uit het oog verliezen dat de thans bestreden beslissing werd genomen op 5 juli 2018 en zij pas op 7 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In dit verband kan worden verwezen naar artikel 74/11, § 3, tweede lid dat bepaalt dat een inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit bijkomende informatie blijkt dat op 20 september 2018 aan verzoekster de vluchtelingenstatus- en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet verduidelijkt waarom voor een inreisverbod met een termijn van twee jaar wordt gekozen en niet voor een inreisverbod met een termijn van één jaar of enkele maanden. Zij stelt dat er geen rekening is gehouden met alle omstandigheden, namelijk dat zij amper enkele tientallen dagen op het grondgebied verbleef. Zij verwijst ook nogmaals naar haar problemen in haar land van herkomst en haar asielaanvraag. Dienaangaande volstaat het om te verwijzen naar wat hierboven werd uiteengezet.

In de bestreden beslissing wordt over de termijn van twee jaar het volgende gesteld:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet verduidelijkt waarom er werd gekozen voor de termijn van twee jaar. De discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod houdt niet in dat zij moet motiveren waarom zij niet voor een kortere termijn heeft gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht waarbij de verwerende partij dient te vermelden waarom zij voor een bepaalde duur heeft gekozen.

Verder werpt verzoekster op dat op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld door de samenloop van omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot een inreisverbod met een duur van twee jaar. Verzoekster laat gelden dat zij slechts enkele tientallen dagen op het grondgebied verbleef. Verzoekster beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 juli 2018, dit is weliswaar één dag na het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en zij toen op de vraag hoe lang zij al in België verbleef drie maanden heeft geantwoord.

3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing niet zou zijn opgelegd indien aan haar werd gevraagd om duidelijkheid te verschaffen over haar aanwezigheid en de duur van haar verblijf.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijk anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster niets aanbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden, zeker nu de door haar opgeworpen elementen reeds werden besproken en niet aannemelijk werden bevonden en zij een verzoek om internationale bescherming heeft kunnen indienen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET